

Zo'n gekke naam

„En denk eraan, goed uitkijken bij het oversteken”, waarschuwde moeder iedere morgen als de kinderen naar school gingen, Loekie naar de vierde en Bram naar de derde klas. Ze wuifden eerst altijd nog even naar moeder, die hen voor het raam stond na te kijken tot ze uit het gezicht waren verdwenen. En dan moesten ze al gauw het drukke verkeersplein oversteken naar een straat, waar onder één dak telkens een lange rij was gebouwd van huizen die precies op elkaar leken: raam-deur, raam-deur, raam-deur. . . Aldoor dezelfde ramen en dezelfde deuren, wel tien keer of vaker achtereen.

Naast al die gelijke deuren stond op de rechterdeurpost het huisnummer in zwarte cijfers, en op de deuren zelf waren emaille plaatjes geschroefd met de namen van de bewoners.

Nou, daar was niets bijzonders aan, zul je zeggen.

Maar dan heb je het toch mis! Want als Loekie en Bram nummer 23 naderden, stootten ze mekaar altijd even aan en begonnen te giechelen. Niet om dat nummer natuurlijk, maar om wat er op het naambordje stond te lezen:

MEVR. H. H. PIJPENBROEK

O, wat vonden ze dat een gekke naam!

Wie heette er nou Pijpenbroek. . .? 't Was toch nogal glad dat er pijpen aan een broek zaten? Anders kon je hem niet eens aantrekken!

Toen de kinderen voor de eerste keer op die naam waren gaan letten hadden ze erom gelachen, meer niet.

Maar later bonsden ze wel eens op de deur van nummer 23, en riepen dan: „Ha, ha, mevrouw Pijpenbroek!” En dan renden ze hard weg.

Dat was al erg, maar het werd nog erger. Bram kwam op het idee, de klep van de brievenbus een eindje op te tillen en dan naar binnen te gillen: „Ha, ha, mevrouw Broekspijp!” En weer hard weghollen natuurlijk, nog harder dan anders, en bij de volgende zijstraat voorzichtig eventjes omkijken of de mevrouw ook aan de deur kwam. . . Het was verbazend spannend, dat wel. Maar toen ze nooit eens de straat op vloog om te kijken wie haar dat had geleverd, ging de aardigheid er een beetje af. Ja, ze namen het mevrouw Pijpenbroek bijna kwalijk, dat ze nooit iets deed, als ze kattenkwaad uithaalden.

Daarom hadden ze nu iets anders verzonnen.

Bram had een malle tekening gemaakt van een dikke dame, die het haar in een mal knoedeltje op het hoofd droeg. Ze had geen japon aan maar een trui met een broek, een met van die wijde flodderpijpen. En ze trok een klein, rond hondje aan een lijn.

Ha, ha, mevrouw Broekspijp! had hij er in koeien van letters onder geschreven.

„Goed zeg!” vond Loekie, en ze lachten zich allebei slap. De tekening werd netjes opgevouwen en in een envelop gestoken, waarop Loekie het adres schreef:

MEVROUW H. H. PIJPENBROEK
HERENSTRAAT 23
ALHIER

Intussen weekte Bram een postzegel van een oude ansicht, en die plakten ze nu met wat gluton in de rechterbovenhoek. Zó leek het net of de brief in het postkantoor was afgestempeld.

„Ze denkt vast dat de post hem gebracht heeft!” riep Bram, en hij had alweer schik.

De volgende morgen op weg naar school zou het dan gebeuren. Bram schoof de brief in de

gleuf van de brievenbus van nummer 23, gaf hem een extra duwtje en . . . plof! gleeed hij in de bus.

„Post voor mevrouw Broekspijp!” schreeuwde hij luid, en bonsde met beide vuisten op de deur. Toen renden ze weg, gierend van pret.

Bram had mevrouw Pijpenbroek dus getekend: een klein, dik dametje. Maar wist hij dan dat ze er zó uitzag?

Welnee, want de kinderen hadden haar nog nooit gezien. Ze had lange, dichte vitrages voor het raam hangen, en daarachter stond nog een brede plant met fijn groen, waar je niet doorheen kon kijken.

Maar tòch. . . Toch meenden ze soms haar schim te zien. Ze zat dan in de achterkamer aan tafel, naar het leek. Misschien was ze wel aan het ontbijten of las ze in het ochtendblad. . . wie zou het zeggen? Die vage, donkere schaduw tegen het raam van de achterkamer. . . dat was alles wat ze van mevrouw Pijpenbroek wisten. Behalve dan die gekke naam natuurlijk. Dáárom alleen hadden ze voor haar huis staan schreeuwen en die malle tekening in haar brievenbus gestopt.

Onderweg naar school begonnen ze er telkens weer over, en dan proestten ze het uit van de lach. Ook in de klas moesten ze er aldoor aan denken. Maar 't gekke was, dat Loekie het toen opeens helemaal niet meer zo leuk vond.

Stel je nu eens voor dat die mevrouw al oud was, of ziekelijk . . . Misschien was ze dan wel erg geschrokken van hun geschreeuw en het gebons op de deur . . . 't Was ook eigenlijk een beetje vreemd, dat ze nooit eens naar buiten was gestoven om hun een flink standje te geven . . . Ja, Loekie wist nu wel bijna zeker dat die mevrouw Pijpenbroek een oud, broos dametje was, en niet meer zo vlug ter been . . . Ze zou hun brief nu wel gevonden hebben. Met een papiersnijder had ze hem voorzichtig opengesneden, en toen haar bril opgezet om de tekening beter te kunnen bekijken en het malle onderschrift te lezen . . .

Opeens schaamde Loekie zich, ze voelde dat ze een kleur kreeg.

Wat zou de mevrouw toen gedaan hebben . . .? Als ze telefoon had, belde ze misschien hun huis wel op . . . Of de kinderpolitie . . . Maar nee, dat kon gelukkig niet, want ze kende hun namen niet en wist ook niet, waar ze woonden . . .

Loekie lette die morgen zo slecht op onder de les, dat het maar weinig had gescheeld of ze moest schoolblijven. „Wat mankeert jou vanmorgen?” had meneer gevraagd, toen ze een beurt kreeg met lezen en tot tweemaal toe niet wist waar het was.

Eindelijk ging de bel van kwart voor twaalf. De klassen stroomden leeg.

„We gaan niet door de Herenstraat naar huis,” zei Loekie tegen Bram, die bij het schoolhek op haar wachtte. „We kunnen beter een omweg maken door de Kortestraat, je weet wel. Stel je voor, dat dat mens van 23 in haar deur naar ons staat uit te kijken!”

Ze kwamen wat later thuis dan gewoon.

Moeder was bezig de tafel te dekken voor de middagboterham, vader zat de post door te kijken.

Uit het kleine stapeltje haalde hij een brief te voorschijn.

„Deze is verkeerd bezorgd,” zei hij tegen moeder. „Hij is bestemd voor mevrouw Pijpenbroek, Herenstraat 23. Het staat er duidelijk op.”

Hij hield de brief omhoog.

Met schrik ontdekten Loekie en Bram hun eigen envelop. Maar hoe kwam die brief nu hier terecht?

„’t Is de hand van Loekie,” zei vader. „Ik denk, dat de post hem daarom hier heeft bezorgd. En hij heeft zeker ook geweten dat Bram die mooie schilderij van mevrouw Pijpenbroek heeft gemaakt . . . ik bedoel natuurlijk mevrouw Broekspijp . . .”

Loekie werd vuurrood, maar Bram keek eens naar vaders gezicht of die het geen leuke mop vond. Maar nee, er kon geen lachje af.

„Hoe komt dat ding hier?” mopperde hij toen, want dat verhaaltje van de post geloofde hij niet.

„Laten we er maar niet langer omheendraaien,” vond moeder. „De hulp van mevrouw Pijpenbroek bracht hem vanmorgen. Ze wist jullie namen en je adres van de melkboer. - Nou, vader en ik vinden dat jullie je maar raar hebt aangesteld! Zomaar bij andere mensen op de deur bonzen en door de brievenbus gillen, en nu nog deze brief . . .”

„Ik begrijp niet waarom jullie dat eigenlijk deden,” zei vader.

„Nou gewoon, omdat we Pijpenbroek zo’n gekke naam vinden . . .”

„Als ik het niet had gedacht! Dan is het niet alleen onbehoorlijk, maar nog dom ook! Weet je wel wat dat ’broek’ eigenlijk betekent? Een laag stuk weiland, anders niet. Loekie heeft op school misschien wel eens gehoord van het dorp Broek in Waterland, of van Zuidbroek. Het kan best zijn dat de over-overgrootvader van mevrouw Pijpenbroeks man ook een ’broek’ heeft gehad, een stuk drassig land, dat zo’n beetje de vorm had van een pijp. Toen noemden de mensen hem naar dat weilandje: Pijpenbroek. Je ziet, er is niets

geks aan! Er zijn ook wel mensen die Grotebroek heten, en Vollebroek . . .”

„Vollebroek . . .!” schaterde Bram. „Ik lach me slap!”

„Misschien naar een stuk weiland waar vaak veulens of vollens liepen,” legde vader uit, die er zelf ook schik om had. Maar zijn gezicht stond meteen weer ernstig toen hij zei: „Maar al betekende die naam Pijpenbroek nu ook niets anders dan een doodgewone broek-met-pijpen, dan hadden jullie die mevrouw nog niet zo’n last mogen bezorgen. Het is nu uit met die malle streken, begrepen?”

„Het is woensdag, jullie zijn vanmiddag dus vrij,” bedacht moeder. „Als ik jullie was, zou ik om een uur of drie even naar mevrouw Pijpenbroek gaan om te zeggen dat het je spijt, en dat het niet weer zal gebeuren.”

„Spijten . . .? ’t Spijt mij helemaal niet, ik vond het juist leuk,” mopperde Bram.

„Dan zeg jij dat van die spijt er maar niet bij,” zei vader. „In ieder geval moet die mevrouw weten dat je haar in ’t vervolg met rust zult laten!”

„Ik denk dat ik vanmiddag een bosje bloemen uit mijn tuintje voor haar meeneem,” fluisterde Loekie, toen Bram en zij even alleen in de kamer waren. Ze deed dit niet alleen omdat ze iets goed wilde maken, maar ook omdat ze hoopte dat mevrouw dan niet zo boos zou zijn.

„Van mij kan ze een paardebloem krijgen,” zei Bram, die zich groot wilde houden. Hij zag erg tegen het bezoekje op, en daarom deed hij juist zo onverschillig.

Graag of niet, de kinderen gingen tegen drieën op weg naar Herenstraat 23, mevrouw H. H. Pijpenbroek. Loekie met een bosje lelietjes van dalen, Bram zònder paardebloem.

Onderweg zeiden ze niet veel. Hoe zouden ze ontvangen worden?

Daar stonden ze al voor de deur, waarop ze zo vaak gebonsd hadden.

„Bel jij maar,” zei Bram, die opeens niet goed durfde.

Even later ging de deur al open: mevrouw Pijpenbroek.

Begon ze de kinderen meteen een standje te geven? Zo van: Dáár heb je die twee blagen, die altijd zo’n herrie schoppen voor m’n huis en me zo’n gekke brief hebben gestuurd?

Niets ervan! Ze keek juist heel vriendelijk, en ze zag er gezellig uit in een glimmende zwarte bloeze met een zilveren speld erop.

„Komen jullie maar even binnen,” zei ze, alsof er niets aan de hand was. Ze ging hun voor naar een ouderwetse kamer, waar de wanden vol hingen met portretten. Op een kastje stond een kooi met het deurtje open: een kanarievogeltje wipte door het vertrek rond.

„’t Spijt me, mevrouw, dat we u zo gehinderd hebben,” stotterde Loekie. „Maar we zullen het niet meer doen . . . En deze bloemen zijn voor u.”

„Wat aardig,” zei mevrouw Pijpenbroek. „Lelietjes van dalen. Dat zijn mijn lievelingsbloemen. Dank je wel, kind.”

Bram mompelde zo’n beetje, dat hij niet weer door de brievenbus zou gillen, maar over spijt had hij het helemaal niet.

Wel keek hij telkens naar de kanarie, die bovenop de kuif van het kabinet was gaan zitten en een paar vrolijke toontjes liet horen.

„Een lief vogeltje, hè?” zei mevrouw Pijpenbroek. „En verstandig dat hij is!” Ze lokte hem door zachtjes „piet . . . piet . . .” te roepen. Meteen fladderde de kanarie naar beneden en ging op haar schouder zitten. „Wil je wel geloven, dat ik veel gezelligheid aan hem heb?” vroeg ze. „Ik woon hier helemaal alleen, moet je weten. Maar met Pietje kan ik zo nu en dan wat praten, wat jij, Piet?”

Ze zag, hoe Loekie naar de portretten keek.

„’t Hangt hier wel wat vol hè?” verontschuldigde ze zich. „Toch houd ik ervan, al die gezichten om me heen te zien. Maar kom, ik zal jullie eens wat limonade inschenken.”

Ze zette voor Loekie en Bram ieder een glaasje prik neer en presenteerde een koekje.

Begon ze dan helemaal niet over die herrie en die brief?

Ja, tòch . . .

„Gunst, ik zag jullie tweetjes hier zo vaak langskomen naar school,” begon ze. „En dan zei ik tegen Pietje: Piet, daar heb je ze weer. Ik merkte natuurlijk best dat jullie schik hadden om m’n naam. Nou, Pijpenbroek is een malle naam, dat vind ik zelf ook.”

Maar nu ging Bram haar uitleggen waarom die naam helemaal zo gek niet was.

„Dat heb ik nooit geweten,” zei mevrouw. „Ik dacht altijd: een pijpenbroek is een broek-met-pijpen. Het kon me niets schelen, hoor. Maar toen begonnen jullie op mijn deur te bonzen en stuurden me die tekening. Och, ik begrijp het allemaal best. Ik zou het zelf misschien ook gedaan hebben toen ik zo oud was als jullie.”

De kanarie was intussen op Brams hoofd gaan zitten. De jongen vond dit zo leuk, dat hij niet alleen een beetje van het vogeltje zelf maar ook van zijn meesteres ging houden.

„k Vind het nou toch wel jammer dat we hier zo’n herrie geschopt hebben,” zei hij opeens. „Pietje en u hebben zich vast een rotje geschrokken!”

Mevrouw Pijpenbroek moest even lachen.

„We hebben het je allang vergeven,” zei ze. „Ik geloof zelfs dat Piet erg op je gesteld is. Als je wilt mag je zaterdagmiddag terugkomen, dan kun je me helpen de kooi schoon te maken.”

Dat was getroffen! Bram was een echte dierenvriend, en hij maakte meteen een afspraak met mevrouw Pijpenbroek. Hij zou ook wat vogelzaad voor Pietje meenemen uit de dierenshop, waar ze op weg naar school altijd voorbij kwamen.

„Ik wil ook wel eens boodschappen voor u doen,” bood Loekie aan. „Als het slecht weer is of zo, zodat u zelf liever binnen blijft.”

„Ik zal eraan denken,” zei mevrouw Pijpenbroek vriendelijk. „Ik hoop in ieder geval dat jullie me nog vaak eens komt opzoeken. Wil je wel geloven dat ik haast blij ben, dat ik Pijpenbroek heet?”

De volgende dagen kwamen Loekie en Bram weer geregeld langs Herenstraat no. 23. En wat zagen ze dan?

De gordijnen waren een eindje opengeschoven, de grote plant was iets naar achteren gezet. Vaak kwam mevrouw Pijpenbroek met Pietje op haar schouder voor het raam staan en wuifde de kinderen goedendag. Die zwaaiden dan terug, en zo was de dag alweer fijn begonnen.

En dat kwam allemaal door die gekke naam, die toch eigenlijk een mooie naam was!